

Ткаля часу. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Після подій, що змусили покинути рідний дім, Софі Делапуант щодуху намагається повернутися до колишнього життя. У Кельві, у самому серці королівства Фреєна, дівчина ховається від принца Димитрія. Вона прагне забути про ті жахіття, відвернути прокляття та почати все з чистого аркуша.

Заручившись підтримкою друзів, Гораніма Фарандоля та годинникаря Еліаса, Софі робить усе, щоб здійснити свою давню мрію — вступити до престижної Горолургійної академії. Аж тут її зненацька звинувачують у кількох убивствах Ткачів Часу! Дівчина точно не скоювала цих злочинів, проте довести це надзвичайно складно...

Як же Софі відновить свою честь?

Продог

Нестерпно довго сни скидалися на кошмари. Оповита туманом, темнішим за ніч, Софі Делапуант заледве просувалася вперед. Вона мусила, адже переслідувач наступав на п'яти. Величезна тінь простяглася, поглинаючи дівчину.

Затуманений розум, обважнілі ноги — вона робила все, щоб уникнути смерті. Щоб урятуватися. Щоб вирватися зі зловісної аури старого Дмитрія. Чула його голос усередині себе, чула його дихання на потилиці, його погляд, спрямований на неї. Вона знала, що не спроможна звільнитися з його лещат. Дмитрій хотів вирвати з неї все — найменший щасливий спогад, найменший клаптик надії.

Софі спіткнулася й упала на коліна, долоні занурилися в каламутну воду. Вона підвела голову: перед широко розплющеними очима розкинулася тронна зала Вітрігаму. Винятковий блиск сцени змусив замружитися, хоча бездоганну білизну меблів приглушив темніший, багряніший колір.

Вона із жахом усвідомила, що руки по зап'ястя в крові. Угледівши перед собою обличчя молодого Дмитрія, наполовину в червоній рідині, софі відскочила. Подавшись назад, ледь устигла розгледіти постать, що вивищувалася над принцом. Хвиля жаху підступила до горла; дівчина молила про пробудження.

— Софі?

Голос Фарандоля збудив її. Дівчина вдихнула на повні груди. Повітря тхнуло пилом і вогкістю — саме це й повернуло її до реальності. Вона у своїй кімнаті, у своєму ліжку, у Кельві. Трьома поверхами нижче чути секундну стрілку годинника Кауфмана.

— Кошмар?

— Так, знову, — відповіла збентежено.

Хоч і було прохолодно, Софі відкинула ковдру. Треба було остаточно прокинутися, щоби позбутися присмаку нічного жаху, який ніяк не відпускав її.

— Щось часто вони в тебе. Так завжди було?

Ні. Кошмари не давали дівчині спокою відтоді, як вона потрапила в халепу з Накопичувачем. Ланди, старий Димитрій.. Спершу нічні жахи не надто дошкуляли Софі, проте щойно приїхала до Кельві, вони стали повторюватися — наче саме місто підживлювало силу її демонів.

— Я не маю спокою, відтоді як...

— Як трапилася наша невеличка часова пригода?

— Так.

— І що, досі все те саме?

— Він не відпускає мене, наче досі живий, готовий з'явитися будь-якої миті, щоб знову вирвати з повсякденного життя. Цього разу був ще й Димитрій...

Від думки про принца, залитого кров'ю, дівчина випросталася.

— Живий?

Фарандоль знав сні Софі так, ніби бачив їх разом із нею. Вони стали настільки повторюваними, що їй більше не треба було розповідати йому подробиці — він по голосу міг здогадатися, що їй снилося.

Софі взяла кишеньковий годинник, щоб своїм теплом зігріти метал. Вона остаточно підвелася й підійшла до величезного арочного вікна з видом на дахи Кельві. Місто ніколи не спить. Його вулиці постійно освітлені. І хоча з настанням ночі щоденна метушня вщухала, це не заважало Софі чути гамір столиці зі своєї спальні.

— Іноді мені здається, що ці кошмари ніколи не припиняться.

— На все треба час, Софі.

— Боюся, він не дасть мені забути, як ніби карає за щось.

— Забути — ні. Час лікує, угамовує біль. Хоча, гадаю, він може також допомогти забути, але для цього треба бути добряче старим.

Софі всміхнулася.

— Якщо так, то не можу дочекатися, коли зістарюся.

— Ти оце припиняй, на нас ще стільки всього чекає! Ба більше, це місто рясніє плітками, не те що Еглепорт.

Софі не могла не погодитися з горанімою. Якщо вона щось і зрозуміла за ці дев'ять місяців, так це те, що, окрім того, що Кельві є приморською столицею, воно не має нічого спільного з її рідним містом. Тут вулиці борознила сучасність, магія одухотворила уми, а Час жив у колективному несвідомому, як Божественне ім'я на проповідницьких вустах.

— Твоя правда, Фарандолю. Тобі й мені треба ще багато чого зробити, а для початку знайти своє місце тут.

— Ти знаєш пісню...

Вона піднесла кришку годинника до губ, готова промовити їхню мантру:

— Лише ми вдвох проти всього світу, — прошепотіла вона, притискаючись до металу.

Фарандоль завібрував у відповідь.

— На віки вічні.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ